

xoán x. piñeiro

quenda da

catividade

1º PREMIO XXXVIII EDICIÓN CERTAME LITERARIO CONCELLO DE VILALBA

Concello de Vilalba

alvarellós
EDITORA

QUENDA DA CATIVIDADE

*QUENDA DA CATIVIDADE de Xoán Xosé Piñeiro Cochón
obtivo no ano 2012 o Primeiro Premio da XXXVIII Edición do
Certame Literario do Concello de Vilalba (Lugo).*

*O xurado estivo composto por José María García-Leira Boado (presi-
dente), Darío Villanueva Prieto, José Carlos Rodríguez Andina, Fidel
Fernán Vello e Xulio Xiz Ramil (secretario).*

XOÁN X. PIÑEIRO

QUENDA DA CATIVIDADE

alvarelos
EDITORA

Libros do Sarela

© ALVARELLOS EDITORA, 2013
Sempre en Galiza, 4
15706 Santiago de Compostela
correo@alvarellos.info
www.alvarellos.info

© Xoán Xosé Piñeiro Cochón

Deseño e maquetación: Xacobe Neto/Alvarellos Editora
Impreso en Tórculo Artes Gráficas

Depósito Legal C 1216-2013
ISBN 978-84-89323-47-6

Calquera forma de reprodución, distribución, comunicación pública ou transformación desta obra só pode ser realizada coa autorización dos seus titulares, agás excepción prevista pola lei. Diríxase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) se precisa fotocopiar ou escanear algún fragmento desta obra.

*A ela,
porque senón, non.
E porque non vaia ser que.*

I

Cativo cara a ti, dado á vontade
deste ningures propio, tan detido.
Atado onde un elo revivido
fai laña onde había liberdade.
Deitado a procurar a eternidade
na resposta dun ceo suprimido.
Rosmando contra o cepo establecido
que preside o que son nesta ruindade.
Acorado na corda que traspasa
tanto como asolaga e desertiza,
no silencio do sal que paraliza,
no balbordo da vida cando arrasa,
e cando dis que é o que me pasa
só tes que ver que o elo se eterniza.

II

Encheremos a corda de contido
igual que a natureza se fai arte:
un minuto amarrar, cinco ser parte
perentoria dun corpo posuído.
Ataremos a vida, o percorrido
do ferro ata facerse baluarte,
argola acubillada e máis aparte
espazos de presidio bendicido.
Contaremos así ben de contado
ese prender infindo, este vieiro
no que o nó é miolo denodado.
Saberemos así, de corpo enteiro
que a vida é un día aferrollado,
e a morte: un segundo, o primeiro.

III

Levo a corda amigable, agromada
o mesmo que o restrollo na vereia,
que igual ca un pulo antigo xa lapea
na ladaíña propia, ensimesmada.
Lévoa ao lombo ben organizada,
do pescozo ata os pés onde se frea,
desde o escuro á cara onde alumea
o incrédulo aire dunha ollada.
Non debía chamarlle pesadelo,
mais tampouco dicirlle carambelo
ao adival que arrastro canda min.
Quizás o xusto é dicirlle fera,
mais xa nin morde nin é o que era,
esfiañado e cotián ao fin.